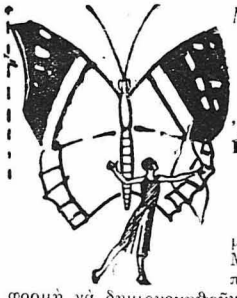

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΑΣΩΝΟΙ

Ἀπὸ τὸ θρύλο στὴν ἀλήθεια. Ὁ Πυθαγόρας ἱδρυτὴς τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ. Ὁ Μέγας Ροδόσταυρος Ροδοκανάκης. Ἡ μεγάλη Ἀνατολὴ τῆς Ἑλλάδος. Πῶς τὴν ἐγλύτωσε ἕνας Μακεδὼν ὁπλαρχηγός. Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος Α' μασῶνος. Τὸ ἐπεισόδιο τοῦ Φαΐκ Βέη. κλπ.

Ὁ πολὺς λαὸς καὶ πρὸ πάντων οἱ ἀμόρφωτοι, ἔχουν παρεξηγήσει τρομερὰ τὴ Μ α σ ω ν ί α. Τὸ μυστήριο μὲ τὸ ὁποῖον περιβάλλεται ἡ ὀργάνωσις αὐτή, ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ δημιουργηθοῦν γύρω της θρύλοι ἐγκλημάτων καὶ δαιμονικῶν ὀργίων. Οἱ μορφωμένοι ὅμως γνωρίζουν ὅτι ὁ Τεκτονισμὸς εἶνε μιὰ διεθνὴς ἀδελφότης μὲ σκοποὺς εὐεργετικοὺς γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ὅτι εἶνε ἀκόμη ὁ ἀρχαιότερος σύλλογος τοῦ κόσμου, ἀφοῦ μάλιστα λέγεται ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱδρυτάς του ἦταν ὁ Πυθαγόρας, ποὺ ἔζησε τρεῖς χιλιάδες χρόνια πρὸ Χριστοῦ! Διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἡ ὀργάνωσις τῶν Ἐλευθέρων Τεκτόνων παρουσιάζει στὴν ἐξέλιξί της μιὰ συνεχῆ ἀλληλοβοηθητικὴ κατεύθυνσι, ἡ ὁποία καὶ σήμερα ἀποτελεῖ τὴ βάσι τῆς δράσεώς της.

Διηγοῦνται ὅτι κάποτε ἕνα καράβι ἐναυάγησε στὰ παράλια μιᾶς χώρας ἀγρίων, ἀνθρωποφάγων, οἱ ὁποῖοι συνέλαβαν τοὺς ναυαγοὺς καὶ ἄναψαν φωτιὲς γιὰ νὰ τοὺς ψήσουν ζωντανούς, γιατὶ πιστεύουν ὅτι ἔτσι τὸ ἀνθρώπινο ψητὸ γίνεται νοστιμώτερο! Ὁ πλοίαρχος, ἀντιληφθεὶς ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρωποφάγους ἐκείνους ἦταν ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς τοῦ ἔκαμε τὸ τεκτονικὸ σύνθημα καί, ὦ τοῦ θαύματος, ὁ ἄγριος ἐκεῖνος, (ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποιὸν μυηθεὶς κάποτε στὸν Τεκτονισμό), ἀνταπεκρίθη στὸ σύνθημα, διέταξε νὰ ἐλευθερώσουν ἀμέσως τοὺς ναυαγοὺς καὶ τοὺς διευκόλυνε νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ νησί.

Μεγάλη διάδοσι εἶχε ὁ Τεκτονισμὸς στὴν Ἀγγλία, ὅπου κατὰ τὸ 1427 ὅλοι οἱ λόρδοι ἔγειναν μέλη του. Τῷ 1502 ὁ βασιλεὺς Ἑρρῖκος ὁ Ζ' διεκήρυξε ὅτι ἀναλαμβάνει τὴν Ἑταιρεία αὐτὴ ὑπὸ τὴν προστασία του. Οἱ Ἄγγλοι Ἐλεύθεροι Τέκτονες διαιροῦνται σὲ τρεῖς τάξεις: α') τοὺς Ροδοσταύρους, β') τοὺς Σκώτους καὶ γ') τοὺς Ἰ λ λ ο υ μ ι ν ά τ ο υ ς (φωτισμένους).

Στὴν Ἰταλία οἱ Πάπαι κατεδίωξαν τὸν Τεκτονισμὸν μὲ γελοῖες θεολογικὲς προφάσεις. Τὸ ἴδιο γίνηκε στὴν Αὐστρία καὶ στὴ Ρωσσία, ὅπου ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ εἶνε κανεὶς Μασῶνος.

Σήμερα ὁ Ἐλεύθερος Τεκτονισμὸς εἶνε πραγματικὰ ἐ λ ε ύ θ ε ρ ο ς παντοῦ. Τὰ μέλη διαιροῦνται σὲ 1) δ ο κ ί μ ο υ ς, 2) ἑταίρους, 3) διδασκάλους. Ὁ σύλλογος κάθε χώρας ὀνομάζεται σ τ ο ά ἢ Μεγάλη Ἀνατολὴ καὶ ὁ προϊστάμενός της Μέγας Διδάσκαλος. Σὲ ὅλον τὸν κόσμο ὑπάρχουν 16.000 στοαί. Τῆς Ἑλληνικῆς Στοᾶς Μέγας Διδάσκαλος εἶνε ὁ κ. Κωνσταντῖνος Ἀγγελόπουλος, ὁ ἐπὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Κυβερνήσεως Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης.

***

Ἡ διάφορες Στοὲς βρίσκονται σὲ στενότατες σχέσεις μεταξύ τους. Στὴν Εὐρώπη μάλιστα ἡ δρᾶσις τοῦ Τεκτονισμοῦ εἶνε μεγάλη καὶ εὐεργετικὴ γιὰ τὰ ἄτομα καὶ γιὰ τὰ ἔθνη. Ἀρκεῖ νὰ μπῇ κανεὶς σὲ μιὰ λέσχη, σ' ἕνα καφενεῖο, νὰ κάνῃ τὸ σύνθημα ὅτι κινδυνεύει ἢ ὅτι ἔχει ἀνάγκη βοηθείας, γιὰ νὰ τρέξουν ἀμέσως γύρω του πολλοὶ τέκτονες καὶ νὰ τοῦ ψιθυρίσουν στ' αὐτί: «Ἐδῶ εἶ μαστε, ἀδερφέ μου!».

Βασιλεῖς, πρίγκηπες, πρωθυπουργοί, πολιτευταί, διάφοροι ἐπιστήμονες, δικασταί, στρατιωτικοί, συγγραφεῖς κλπ. εἶνε μυημένοι τ κ τ ο ν ε ς... Δὲν πρέπει ὅμως νὰ παρεξηγήσῃ κανεὶς καὶ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Τεκτονισμοῦ, ὥστε νὰ νομίζῃ ὅτι ἀρκεῖ κανεὶς νὰ εἶνε Τέκτων, γιὰ νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει γιὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴ Δικαιοσύνη ἑνὸς τόπου, ὅπως οἱ ὁπαδοὶ τῆς Καμόρας, τῆς ἐγκληματικῆς ἑταιρίας ποὺ ἐτρομοκράτησε γιὰ πολλὰ χρόνια τὴν Ἰταλία.

Σχετικὸ εἶνε τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο: Κάποτε ἕνας Τέκτων ἐγκλημάτισε καὶ τὸν ὡδήγησαν στὸ Κακουργιοδικεῖο. Ὁ κατηγορούμενος, ἀναγνωρίσας τὸν Πρόεδρο ὡς Τέκτονα, τοῦ ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ κινδύνου. Ὁ Πρόεδρος ἐσηκώθη καὶ εἶπε δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι:

— Ἀδελφέ μου, εἶσαι ἐγκληματίας, ἀλλ' ὁ Τεκτονισμὸς δὲν περιθάλπει τοὺς ἐγκληματίας, διότι μόνον τοὺς τελείους ἀνθρώπους θέλει ὡς μέλη τῆς μεγάλης οἰκογενείας του.

Καὶ τὸν κατεδίκασε.

Πράγματι ὁ Τεκτονισμὸς ἔχει κυρίως ἀλτρουϊστικὴ δρᾶσι καὶ ποτὲ δὲν κινεῖται γιὰ νὰ ζημιώσῃ ἕναν ἄλλον ἢ ἐναντίον τοῦ Νόμου. Διηγοῦνται ὅτι, ὅταν ἕνας ὁπλαρχηγὸς τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος συνελήφθη τῷ 1905 καὶ ὡδηγήθη στὴν ἀστυνομία Θεσσαλονίκης, ἔκανε τὸ Τεκτονικὸ σημεῖο στὸν Τοῦρκο Ἀστυνόμο. Τότε ὁ Ἀστυνόμος διέταξε τοὺς χωροφύλακες ποὺ συνώδευσαν τὸν ὁπλαρχηγὸ νὰ βγοῦν ἔξω καὶ τοῦ εἶπε:

— Πήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ μὴ ξαναπατήσῃς στὴν Τουρκία.

Κι' ἔτσι τὸ παλληκάρι ἐκεῖνο ἐσώθη.

Διηγοῦνται ἀκόμη ὅτι, στὸν ἀποκλεισμὸ τῆς Κρήτης, ἕνα Τούρκικο πολεμικὸ ἔπιασε ἕνα ἱστιοφόρο γεμᾶτο ἀντάρτες ποὺ ἐπήγαιναν στὴν Κρήτη νὰ πολεμήσουν. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀντάρτες ἔκανε τὸ Τεκτονικὸ σύνθημα στὸν Τοῦρκο Κυβερνήτη. Ἐκεῖνος τοὺς ἐπῆρε ὅλους παράμερα καὶ τοὺς εἶπε!

— Ἐμπᾶτε στὸ καΐκι σας, φύγετε καὶ νὰ μὴ ξαναβρεθῆτε μπροστά μου!

Καὶ ἔτσι ἐγλύτωσαν.

***

Οἱ λαϊκοὶ θρύλοι λένε πολλὰ γιὰ τοὺς μ α σ ῶ ν ο υ ς. Ὅτι δηλ. εἶνε ἄθεοι, δολοφόνοι, κλέφτες, ἐκβιασταὶ κλπ. Ὅλα αὐτὰ εἶνε φαντασιώδη ἀφοῦ, ὡς γνωστόν, οἱ Ἐλεύθεροι Τέκτονες ἐνεργοῦν ἐν ὀνόματι τοῦ «Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος τοῦ Σύμπαντος» δηλαδὴ τοῦ Θεοῦ. Χριστιανοί, Ὀθωμανοί, Ἰσραηλῖται, Ἰνδοί, Ἰάπωνες, Κινέζοι τέκτονες ἔχουν μέσα στὶς Στοές τους ὡς ἔμβλημα ἕνα μεγάλο μάτι, τὸν «παντεπόπτην ὀφθαλμὸν τοῦ Δημιουργοῦ». Αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, Ἐδουάρδος ὑπῆρξε Μέγας Διδάσκαλος τῆς Ἀγγλικῆς Ἀνατολῆς.

Τὸ ἔτος κατὰ τὸ ὁποῖον εἰσήχθη στὴν Ἑλλάδα ὁ Τεκτονισμὸς δὲν εἶνε ἐξακριβωμένο. Στὴν Ἑπτάνησο π.χ. ὑπῆρχε πολὺ πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως γιὰ τὴν ὁποίαν, φαίνεται, ἐργάστηκε πολὺ ἐξαιρετικά. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς φιλέλληνες ποὺ ἦρθαν κ' ἐπολέμησαν ἦταν μέλη διαφόρων στοῶν.

Ὅταν ἡ χώρα μας γίνηκε βασίλειο, κατέβηκε στὸ Ναύπλιον ὁ πρίγκηψ Ροδοκανάκης, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ εὐγενῆ οἰκογένεια ἀνήκουσαν στὸ τάγμα τῶν Ἱπποτῶν τῆς Ρόδου. Ὁ Ροδοκανάκης ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους τιτλούχους τοῦ Τεκτονισμοῦ. Εἶχε τὸ βαθμό: Μέγας Ροδόσταυρος. Αὐτὸς ἐκατήχησε στὸν Τεκτονισμὸ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς πολιτευτὰς καὶ τοὺς στρατιωτικοὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὁ μοκαρίτης βασιλεὺς Γεώργιος Α' εἶχε μυηθεῖ στὴν Εὐρώπη, καθὼς καὶ ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος.

Ἡ Στοὰ τῶν Ἀθηνῶν βοηθεῖ πολλοὺς πάσχοντας καὶ σὲ στιγμὲς ἐθνικῶν περιπετειῶν, ὅπως στὸν ἀτυχῆ πόλεμο τοῦ 1897, προσέφερε πολλὰ στὸν ἐθνικὸν ἐκεῖνον ἀγῶνα, καὶ ἔστειλε στὴν ἀγωνιζομένη Κρήτη ροῦχα, τρόφιμα καὶ πυρομαχικά. Τὸ ἴδιο καὶ στὸν Μικρασιατικό μας ἀγῶνα.

Ὁ κ. Κ. Ἀγγελόπουλος, Μέγας Διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς.

Κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1912 οἱ λεγόμενοι *ἐλευθέριοι τέκτονες* περιέφεραν τὸν «*ὀβολὸν τῆς χήρας*» κ' ἐμάζεψαν χρήματα καὶ χρήσιμα εἴδη γιὰ τοὺς Ἕλληνες στρατιῶτες τοῦ μετώπου.

***

Ἀλλ' ὁ Ἑλληνικὸς Τεκτονισμὸς προσέφερε στὸ Ἔθνος καὶ μιὰ ἄλλη σπουδαιοτάτη ὑπηρεσία, σὲ περιστάσεις ἀρκετὰ περίεργες:

Εἶχε τελειώσει πιὰ ὁ πόλεμος τοῦ 1912 καὶ οἱ Τοῦρκοι αἰχμάλωτοι ἐκρατοῦντο στὴν Κηφησσία. Ἔξοφνα ἕνας ἀνώτερος βαθμοῦχος τοῦ Τεκτονισμοῦ, Ἕλλην τῆς Κωνσταντινουπόλεως, γράφει σ' ἕναν ἄλλο Ἀθηναῖο συνάδελφό του καὶ τὸν πληροφορεῖ ὅτι μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων τῆς Κηφησσιᾶ, εἶνε καὶ ὁ Φαΐκ Βέης, συνταγματάρχης τοῦ ἐπιτελείου ἀπὸ τοὺς σημαίνοντας τέκτονας καὶ Μέγας Διδάσκαλος τῆς Τουρκικῆς Ἀνατολῆς. Ὁ Κωνσταντινουπολίτης Τέκτων ἔγραφε στὸν Ἀθηναῖο συνάδελφό του ὅτι ἦταν ἀνάγκη ἐν ὀνόματι τῆς τεκτονικῆς ἀλληλεγγύης, νὰ δοθῇ στὸν Ὀθωμανὸ Μεγ. Διδάσκαλο κάθε ἀνθρωπιστικῶς δυνατὴ περίθαλψις.

Μόλις ὁ Ἀθηναῖος τέκτων ἔλαβε τὴν ἐπιστολή, ἀνέβηκε στὴν Κηφησσιὰ καὶ ἔτρεξε νὰ βρῇ τὸν Τοῦρκο Διδάσκαλο, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀξιωματικὸς μορφωμένος στὴν Γερμανία, μ λοῦσε θαυμάσια τὴ Γαλλική, τὴ Γερμανική, ἦταν εὐφυὴς καὶ γενναῖος. Ὁ Τοῦρκος συνταγματάρχης διηγήθη στὸν Ἕλληνα ἀδελφό του τὶς περιπέτειες τῆς φυγῆς του, τῆς αἰχμαλωσίας του, ἐξήγησε πῶς καὶ γιατὶ ἠττήθη ὁ τουρκικὸς στρατός, ὡμολόγησε τὰ σφάλματα τῶν Νεοτούρκων, ἐσημείωσε τὰ δικά μας καὶ κατέληξε:

— Τώρα θὰ σᾶς χτυπήσουν οἱ Βούλγαροι. Ἐμεῖς τί πρέπει νὰ κάνουμε; Νὰ χτυπήσουμε αὐτοὺς ἢ νὰ τοὺς δυναμώσουμε;

Την ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν πιὰ φανερὸ ὅτι, λόγῳ τῆς Βουλγαρικῆς ἀπληστίας ὁ Ἑλληνοβουλγαρικὸς πόλεμος θὰ ξεσποῦσε σίγουρα. Καὶ ὁ Φαΐκ βέης εἶπε, ὡς συμπέρασμα τῆς συνομιλίας:

— Ἐλᾶτε νὰ ἐργασθοῦμε τεκτονικῶς γιὰ τὴν πατρίδα μας.

Ἔτσι, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, κατεστρώθηκε τὸ σχέδιο. Στὴ Στοὰ τῶν Ἀθηνῶν ὀργανώθηκε μιὰ δεξίωσις πρὸς τιμὴν τοῦ μεγάλου ξένου μὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις ποὺ ὁρίζει ὁ τεκτονικὸς κανονισμός. Ὁ Φαΐκ βέης ἐπέρασε κάτω ἀπὸ τὴν «*Ἀψίδα τοῦ Χάλυβος*» τὴν ὁποίαν ἐσχημάτιζαν πενῆντα ζεύγη σπαθιὰ σὰν εἶδος μακρυοῦ καὶ γωνιώδους θόλου, καὶ ἔφθασε στὸ προεδρεῖο. Ἐκεῖ τὸν προσεφώνησε γαλλιστὶ ὁ ρήτωρ καὶ κατόπιν ἔλαβε τὸ λόγο ὁ ἐπιφανὴς ξένος, ἐπίσης γαλλιστί. Ὁ Τοῦρκος συνταγματάρχης μίλησε μιὰ ὥρα γιὰ τὸν πόλεμο ποὺ εἶχε τελειώσει καὶ γιὰ τὸν ἄλλον ποὺ

ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μάγερ φθάνει στὸν Οὐρανό. Στὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου συναντᾶ τὸν Θεό.

— Πανάγαθε, τοῦ λέει, ἄσε με νὰ μπῶ στὸν Παράδεισο...

— Ἀδύνατον! Ἡ «δικογραφία» σου, ποὺ βρίσκεται στὸ γραφεῖο μου, ἀναφέρει: «Χαρτοπαίκτης»!

— Αὐτὸ εἶνε ἀληθινό. Τί σὲ νοιάζει ὅμως ἐσένα; Ἄσε με νὰ μπῶ.

— Ὄχι! Οἱ χαρτοπαῖκτες δὲν ἔχουν θέση στὸν Παράδεισο!

— Θὰ σοῦ προτείνω τότε κάτι. Δέχεσαι νὰ παίξουμε τὴ θέση μου στὸν Παράδεισο στὸ Ἐκαρτέ;.. Ἂν κερδίσω, θἄμπω. Ἂν πάλι χάσω, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μὲ στείλης στὴν κόλαση.

Ὁ Θεὸς δέχεται, καὶ τοποθετοῦνται κοντὰ σ' ἕνα τραπέζι. Ἕνας ἄγγελος τοὺς φέρνει μιὰ τράπουλα.

— Ἐμπρός! λέει ὁ Μάγερ. Τὸ νοῦ σου μονάχα μὴν πάει καὶ κάνεις κανένα... θαῦμα!...

***

Κάποιος περιηγητής, ποὺ δὲν κατώρθωσε νὰ βρῇ κανένα δωμάτιο ἐλεύθερο στὰ ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπισκεφθῇ, συνήντησε τυχαῖα, στὸ δρόμο ἕναν ἕβραῖο καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν φιλοξενήσῃ σπίτι του γιὰ μιὰ νύχτα, ἀντὶ ἀδροτάτης, φυσικά. ἀμοιβῆς. Ὁ ἕβραῖος δέχθηκε.

— Μόνο, ξέρετε..., ἐδήλωσε στὸν ξένο του, τὸ σπίτι μας εἶνε λιγάκι στενόχωρο...

— Δὲν πειράζει! ἀπήντησεν ὁ περιηγητής, ποὺ ἦταν κατάκοπος ἀπὸ τὴν ἄκαρπη περιοδεία του στὰ ξενοδοχεῖα. Καὶ χωρὶς ἄλλη κουβέντα, ἐπῆγε στὸ σπίτι τοῦ Ἑβραίου ὅπου ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἑβραῖος, τὸν ἐξύπνησε φωνάζοντας:

— Ἐμπρός! Σηκωθῆτε! Κοντεύει μεσημέρι...

— Ἄφισέ με ἀκόμη λίγο... Εἶμαι πεθαμμένος ἀπὸ τὴν κούραση...

— Σηκωθῆτε, σᾶς λέω! Ἡ γυναίκα μου χρειάζεται τὸ σεντόνι σας... Πρέπει νά... στρώσῃ τὸ τραπέζι!

***

Στὴν Χαβρα, μετὰ τὴν τελετὴ ἑνὸς γάμου.

Οἱ προσκαλεσμένοι τῶχουν ρίξει στὴ συζήτηση καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ φύγουν. Ὁ ἐπιστάτης τοῦ ναοῦ, ἀρχίζει νὰ ἐκνευρίζεται. Μεταχειρίζεται χίλια δυὸ μέσα γιὰ νὰ τοὺς κάνῃ νὰ φύγουν, αὐτοὶ ὅμως δὲν ἐννοοῦν νὰ τὸ κουνήσουν ἀπὸ τὴ θέση τους. Στὸ τέλος, ἀπελπισμένος, τηλεφωνεῖ στὸν Ραββῖνο:

Ὁ γάμος τελείωσε πρὸ δυὸ ὡρῶν καὶ οἱ καλεσμένοι δὲν ἐννοοῦν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ ναό. Τί μὲ συμβουλεύετε νὰ κάνω:

— Φωνάξτε: «Φωτιά»!

— Ἐφώναξα, κι' ὅμως δὲν φύγαν.

— Φωνάξτε: «Κλέφτης!»

— Τὸ φώναξα κι' αὐτό, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα.

— Τότε... δηλῶστε πὼς θὰ κάνετε ἔρανο ὑπὲρ τοῦ Ναοῦ!

***

— Δὲ μοῦ λές, ρωτάει ὁ Γιοσσὲλ τὸν Σαγὶμ ποὺ ὅ,τι γύρισε ἀπὸ τὴν Μπολσεβικικὴ Ρωσσία, πῶς τὰ περνᾶν στὴ Μόσχα; πῶς ζῇ ὁ κόσμος ἐκεῖ;...

— Πῶς ζοῦν στὴ Μόσχα; Μά... ὅπως στὸν Παράδεισο.

— Ὅπως στὸν Παράδεισο;

— Ναί, Γιοσσὲλ, ὅπως στὸν Παράδεισο! Περιφέρονται... γυμνοί, καὶ ἡ μόνη τροφὴ ποὺ βρίσκουν νὰ φᾶνε κάποτε εἶνε... τὰ μῆλα!

θ' ἄρχιζε. Ἀκολούθως παρετέθη γεῦμα, καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἐτέθησαν ἡ βάσεις τῆς συνεννοήσεως. Ἐσυμφωνήθηκε ὅτι μόλις θ' ἄρχιζε ὁ πόλεμος τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴ Βουλγαρία, ἡ Τουρκία θὰ ἔμενε οὐδετέρα καὶ θὰ ἐπωφελεῖτο μονο τῆς περιστάσεως γιὰ νὰ καταλάβῃ πάλι τὴν Ἀδριανούπολι καὶ τὴ Θράκη καὶ ν' ἀρκεσθῇ σὲ αὐτά, χωρὶς νὰ ἐπιχειρήσῃ καμμιὰ ἄλλη στρατιωτικὴ κίνησι. Ἡ Στοὰ Ἀθηνῶν ἐγνωστοποίησε ὅλες αὐτὲς τὶς συνεννοήσεις της μὲ τὸν Φαὶκ Βέη στὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνησι, ἡ ὁποία ἔδωσε στὸν αἰχμάλωτο συνταγματάρχη δίμηνο ἄδεια γιὰ νὰ πάῃ στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ συνεννοηθῇ μὲ τὴν Ὑψηλὴ Πύλη. Ὁ αἰχμάλωτος ἀξιωματικὸς ἔδωσε λόγο τιμῆς νὰ ἐκτελέσῃ πιστὰ τὴν ἀποστολή του καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν αἰχμαλωσία του.

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες ὁ Φαῖκ Βέης ἔφευγε γιὰ τὴν Κων)πολι καὶ μετὰ μία ἑβδομάδα ἡ Κυβέρνησις Ἀθηνῶν καὶ ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις συνεννοοῦντο τηλεγραφικῶς γιὰ τὰ καθέκαστα καὶ ἔκλειναν συμφωνία.

Τὰ ἑπακόλουθα εἶνε γνωστά: Ὁ Ἑλληνικὸς Στρατός, ἐξωρμήσας ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ἐσάρωσε τοὺς Βουλγάρους ποὺ ἤθελαν νὰ σφετερισθοῦν Ἑλληνικὲς χῶρες. Συγχρόνως τὸ Τουρκικὸ ἱππικὸ ξεχύθηκε ἀπὸ τὴν Τσατάλτζα, ἔδιωξε τοὺς Βουλγάρους ἀπὸ τὴν Ἀνδριανούπολι καὶ τὴ Θράκη, ὥστε νὰ δώσῃ καιρὸ στοὺς Ἕλληνες καὶ τοὺς Σέρβους νά καταφέρουν ἐναντίον τῆς Βουλγαρίας τὸ τελειωτικὸ χτύπημα.

Καὶ ἔτσι ὁ Ἑλληνικὸς Τεκτονισμὸς ἐπρόσφερε μιὰ θετικὴ ὑπηρεσία στὴν Ἑλλάδα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ... ΓΙΑΤΡΩΝ

Ὁ γιατρὸς ποὺ πλούτησε. Οἱ ἐνοχλητικοὶ πελάται. Τὸ κόλπο του. Μιὰ ἰατρικὴ συμβουλὴ γιὰ τὴν βρογχίτιδα. Ἡ γκάφα τοῦ χειρούργου. Τὸ πορτοφόλι καὶ τὸ περιεχομενόν του. Ὁ γιατρὸς καὶ ὁ δικηγόρος. «Θὰ σὲ σκοτώσω!...» «Ναὶ ἀλλά...»

Ἕνας ἀπ' τοὺς διασημοτέρους παρισινοὺς γιατροὺς, ἔλαβε κάποτε ἀπροσπτως μιὰ μεγάλη κληρονομιὰ ἀπὸ κάποιον θεῖο του. Μόλις ἐπλούτησε, ἀπεφάσισε νὰ παύσῃ πλέον νὰ ἐξασκῇ τὸ ἰατρικό του ἐπάγγελμα γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ. Οἱ φίλοι του ὅμως, οἱ γνωστοί του καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πελάτας του δὲν ἐννοοῦσαν νὰ τὸν ἀφίσουν ἥσυχο. Μόλις μάλιστα μάθανε ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴν ἐξασκῇ πλέον τὸ ἐπάγγελμά του ἄρχισαν νὰ τὸν πολιορκοῦν, καὶ νὰ τοῦ ζητοῦν νὰ τοὺς ἐπισκέπτεται δωρεὰν ὁσάκις ἀρρώσταιναν.

Ὁ δυστυχὴς γιατρὸς εἶχε βρεῖ κυριολεκτικῶς τὸ διάβολό του.

Καὶ μιὰ μέρα ἔλεγε σ' ἕναν κύκλο γνωστῶν του:

— Τί νὰ σᾶς πῶ.. Ποτέ μου δὲν εἶχα τόση πελατεία ὅση ἀπέκτησα ἀπὸ τότε ποὺ... ἔπαυσα νὰ εἶμαι γιατρός!... Φαντασθῆτε ὅτι γιὰ νὰ γλυτώσω πλέον ἀπ' αὐτήν, ἀναγκάσθηκα νὰ καταφύγω στὸ ἑξῆς κόλπο: Ὅταν τύχῃ νὰ συναντήσω καμμιὰ κηδεία τὴν ἀκολουθῶ. Πολλὲς φορὲς μάλιστα μπαίνω καὶ μέσα σὲ κανένα ἀπὸ τάμάξια ποὺ ἀκολουθοῦν τὴ νεκροφόρο. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ τότε, αὐτοσυνιστῶμαι καὶ δηλώνω στοὺς παρακαθημένους: «Εἶμαι, ξέρετε, ὁ γιατρὸς τοῦ μακαρίτη!» Φαντάζεσθε τί ματιὲς μοῦ ρίχνουν αὐτοί. Μόνον ὅμως ἔτσι ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ μ' ἀφίσουν ἥσυχο μιὰ μέρα οἱ πολυπληθεῖς πελάτες μου!...

***

Ὁ Πάττ συναντᾶ στὸ δρόμο τὸν διάσημο γιατρὸ Βάνσκυ, καὶ τὸν σταματᾶ:

— Δὲ μοῦ λέτε, γιατρέ, τοῦ λέει δήχοντας, τί θὰ συμβουλεύατε σ' ἕναν ἄνθρωπο προσβεβλημένο ἀπὸ βρογχίτιδα;

Ὁ Βάνσκυ ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸν περάσουν γιὰ κορόϊδο, μὰ οὔτε καὶ νὰ τοῦ ὑποκλέψουν τζάμπα μιὰ ἰατρικὴ συμβουλή, ἀπαντᾶ ξερά:

— Τί θὰ τὸν συμβούλευα;... Μὰ ἁπλούστατα, φίλε μου, νὰ πάῃ νὰ τὸν ἐξετάσῃ κανένας... καλὸς γιατρός!

***

Ἕνας γάλλος χειρούργος διάσημος τόσον γιὰ τὴν χειρουργική του δεξιότητα ὅσο καὶ γιὰ τὴ φιλοχρηματία του, ἔκαμε κάποτε μιὰ σπουδαία ἐγχείρηση σὲ μιὰ καλλιτέχνιδα τῆς σκηνῆς. Ἡ ἐγχείρησις ἂν καὶ πολὺ ἐπικίνδυνος ἐπέτυχε.

Μιὰ μέρα, μετὰ τὴν ἀποθεραπεία της, ἡ ἐγχειρισθεῖσα ἐπεσκέφθη τὸν χειρουργὸ στὸ σπίτι του.

— Γιατρέ μου, τοῦ εἶπε, δὲν ξεύρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὶς φροντίδες ποὺ καταβάλλατε γιὰ μένα...

— Στὰς περιστασεις αὐτὰς ὁ συνηθέστερος τρόπος εἶνε καὶ ὁ καλλίτερος! ἀπήντησε ψυχρὰ ὁ χειρουργος, ἐννοῶν τὴν πληρωμή.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐσκέφθηκα κ' ἐγώ, γιατρέ μου, καὶ γι' αὐτὸ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀναρρώσεώς μου, ἐκέντησα τὸ μονόγραμμά σας ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ μεταξωτὸ πορτοφόλι...

Καί, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ εὐγνώμων ἀσθενής, ἀπάθεσε διακριτικὰ ἐπάνω στὸ τζάκι ἕνα θαυμάσιο πορτοφόλι. Ὁ γιατρὸς ποὺ περίμενε πρακτικότερο τρόπο πληρωμῆς, σὰν εἶδε τὸ δῶρο αὐτὸ ξύνισε κάπως τὰ μοῦτρα του.

— Τί νὰ σᾶς πῶ κυρία μου, τῆς εἶπε ἔξαφνα, ἐμεῖς, ξέρετε, ζοῦμε ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά μας... Μὲ δῶρα, δὲν μπορεῖ νὰ τραφῇ κανείς... Θὰ ἐκάνατε καλλίτερα ἂν μὲ πληρώνατε... εἰς χρῆμα!

— Πολὺ καλά, ἀπήντησε ἡ κυρία. Πόσα σᾶς ὀφείλω;

— Θὰ γνωρίζετε βέβαια ὅτι μὲ λιγώτερο ἀπὸ χίλια πεντακόσια φράγκα δὲν ἐγχειρίζω.

Ἡ κυρία τότε ἄνοιξε ἀπαθέστατα τὸ πορτοφόλι ποὺ τοῦ προώριζε ὡς δῶρο, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τρία χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων ἕκαστον, καὶ προσφέροντας τὰ δύο στὸ γιατρὸ τοῦ εἶπε μὲ γλυκὸ χαμόγελο:

— Μοῦ δίνετε, σᾶς παρακαλῶ, ἕνα πεντακοσάρικο ρέστα;...

Ὅταν ὁ γιατρὸς κατάλαβε τὴ γκάφα του, ὅτι δηλαδὴ τὸ πορτοφόλι ποὺ τοῦ χάριζαν δὲν ἦταν ἀδειανό, ἦτο πλέον ἀργά...

***

Ἕνας γιατρὸς ἔπαιζε κάποτε χαρτιά, μέσα σ' ἕνα καφφενεῖο, μαζὶ μέναν δικηγόρο.

Ἔξαφνα ὅμως τσακώθηκαν πάνω στὸ παιχνίδι, κι' ὁ δικηγόρος ποὺ ἦταν ὀξύθυμος, ἀπεκάλεσε τὸ συμπαίκτη του «γάϊδαρο».

Ὁ γιατρὸς ἔγινε ἔξω φρενῶν.

— Θὰ σὲ σκοτώσω! φώναξε ἀπειλητικὰ στὸν ἀντίπαλό του.

— Ἄμ δέ;! τοῦ ἀπήντησε ὁ ἀντίπαλός του. Δὲ σὲ φοβᾶμαι! Καὶ νὰ θελήσῃς, δὲ θὰ μπορέσῃς νὰ μὲ σκοτώσῃς...

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ;...

— Γιατὶ δὲν τρελλάθηκα νὰ σέ... καλέσω ποτὲ σὰν ἀρρωστήσω!...